

Suzanne Vermeer

Winternacht

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

De met bont gevoerde schoenen zakken zeker tien centimeter weg in de sneeuw. De vrouw die ze draagt kiest haar route zorgvuldig, zoals ze dat altijd doet. Er is vannacht weer een flink pak gevallen en nog steeds dwarrelen dikke vlokken uit de grauwe lucht naar beneden. Als vrolijke dansmariekes draaien ze wilde rondjes, aangejaagd door de gure wind. De gevoelstemperatuur tikt de min vijftien graden Celsius aan. Bomen kreunen en takken kraken onder het gewicht van de massieve witte poederlaag. De vrouw hoort het niet. Ze zit gevangen in de stilte. Ze drukt het kinderlijfe onder haar jas nog eens stevig tegen zich aan in de hoop dat haar lichaam het genoeg kan verwarmen. ‘Bijna, kleintje, we zijn bijna thuis. Kijk, we kunnen de rook uit de schoorsteen al zien.’ Ze wijst naar het traditionele Canadese *log home*, opgebouwd uit hele stammen van rood cederhout die hun oorspronkelijke vorm hebben behouden. Haar grootvader heeft ze stuk voor stuk met de hand ontdaan van de bast en bewerkt tot de stevige constructie die het vandaag de dag nog steeds is. Het huis ligt verscholen tussen de esdoorns en cederbomen. Het is een van de vele gedoogde bouwwerken in Gatineau Park.

De vrouw loopt al een tijdje in een keurige rechte lijn, maar wijkt plotseling uit naar rechts. Hoewel op de weg geen obstakels te zien zijn, weet ze dat die er wel degelijk zitten. Verborgen onder de sneeuw zitten de grillige, uitstekende wortels van een boom die een paar jaar geleden is bezweken door een storm. Ze loopt er ruim omheen en blaast op het fluitje dat om haar hals hangt. Als een komeet komt een husky aangerend,

om het laatste stukje tot aan het houten huis keurig met haar mee te lopen. Vroeger woonde ze er met haar ouders en sinds hun dood is de husky haar enige gezelschap. Tot vandaag. Ze drukt het kind nog eens tegen zich aan en ziet dat de hond onrustig wordt en bij haar wegloopt. Ze draait zich om en volgt Angel met haar ogen. Speurt de omgeving af, maar er is niets te zien. Ze haalt haar schouders op en draait zich om om de laatste paar honderd meter naar het huis te overbruggen.

Plotseling krijgt ze vanuit het niets een zet in haar rug. Ze struikelt naar voren en valt bijna, maar weet zich nog net staande te houden. Iemand probeert haar van achteren aan te vallen! Zonder na te denken haalt ze uit met haar vuist. Ze moet het kind beschermen. Haar aanvaller laat haar los en valt op de grond, en Abigail zet het op een rennen. Zo hard als ze kan, terwijl het kind heen en weer schudt in haar armen. Bij het huis aangekomen trekt ze een handschoen uit, haalt de ketting met de sleutel van haar nek en laat de andere met het fluitje hangen. De houten deur opent krakend. De hond glipt langs haar heen en ze geeft de deur een zet met haar voet en doet hem dan vanbinnen op slot. Meteen loopt ze door naar de slaapkamer, zonder acht te slaan op de natte sporen die ze achterlaat op het bruine kleed. De houtkachel brandt nog en verspreidt een aangename droge warmte. Voorzichtig knoopt ze haar jas open en legt het kind op bed. Ze bekijkt het in stilte. Streelt dan zachtjes over de lippen met de kleur van blauwe bessen. Ze blaast eroverheen tot ze draaierig wordt, maar de oorspronkelijke roodroze kleur komt niet terug. Teleurgesteld beseft ze dat haar warme adem niet genoeg leven bevat. Ook de ogen met ragfijne wimpers blijven gesloten, de bleke wangen voelen ijzig koud aan. Ondanks haar natte donkerblonde haren ziet het meisje er vredig uit, alsof ze slaapt. Een miniatuur-Sneeuwwitje, wachtend tot iemand haar wakker maakt.

1

10 januari

De jonge vrouw had een onzekere, angstige blik in haar donkere ogen en keek schichtig over haar schouder naar de deur die achter haar werd gesloten. Het was de gebruikelijke reactie van iedere nieuwe cliënt bij een eerste behandeling. Traumatherapeut Karin ter Duin stak haar hand uit en de vrouw pakte hem aarzelend vast. Haar hand was klam, de handdruk extreem slap. Alsof de vrouw geen kracht meer had om zichzelf aan de wereld te laten zien en het liefste weg zou kruipen onder de grond.

‘Daniëlle, wat goed dat je er bent. Ik ben Karin.’ Ze keek de vrouw recht aan met haar blauwe ogen. Kneep haar vervolgens bemoedigend in haar hand en liet hem toen los. ‘Kom, ga lekker zitten, dan schenk ik wat te drinken voor je in. Koffie, thee, iets fris?’

‘Koffie. Zwart graag,’ antwoordde de vrouw met de zachte krakerige stem van iemand die niet veel praat.

Karin trok het elastiek in haar bruine haren strak, schonk twee koppen koffie in en ging achter haar bureau zitten. De spijkerstof van haar skinny jeans schuurde tegen haar huid. Ze werkte bewust met een bureau tussen haar en de cliënten, omdat ze had gemerkt dat de mensen die hulp bij haar zochten zich veilig voelden achter de fysieke buffer. Het was een object waar ze niet alleen letterlijk steun bij konden zoeken of hun handen onder konden verbergen, maar waar ze zich ook gevoelsmatig achter konden verschuilen. Ze stroopte de mouwen

van haar grof gebreide beige kabeltrui wat op en stak van wal.

‘Goed, ik ben dus Karin en ik ben gespecialiseerd in het helpen van mensen met trauma’s zoals jij. In deze kamer ben je volkomen veilig en kan niemand je wat doen. Alles wat je binnen deze muren vertelt, blijft tussen jou en mij, en mocht ik het nodig vinden om het advies van een collega in te roepen, dan zal ik dat nooit doen zonder toestemming van jou.’

Ze keek de vrouw recht aan. Heel even stond ze oogcontact toe, om vervolgens weer naar beneden te kijken.

‘Begrijp je dat?’

‘Zou de deur misschien op slot mogen? En de gordijnen dicht?’

‘Natuurlijk.’ Karin stond op en deed wat haar werd gevraagd. ‘Zullen we dan maar gewoon beginnen?’ Ze glimlachte. ‘Je bent naar mij verwezen omdat je in je woning bent overvallen en de trauma’s die je daarbij hebt opgelopen belemmeren je in je dagelijks leven. Kun je me misschien vertellen welke problemen je ervaart?’

De vrouw begon te huilen en Karin liet haar begaan totdat ze weer in staat was om te praten.

‘Ik ben zo bang. Ik durf de straat niet meer op zonder dat er iemand met me meegaat. Ik doe ’s nachts geen oog meer dicht. Als ik soms toch even in slaap val, dan heb ik de vreselijkste nachtmerries waarin ik alles opnieuw beleef. Dan voel ik weer dat mes op mijn keel. Van elk geluidje zit ik rechtop in mijn bed. Ik loop tig keer per nacht naar beneden om alle sloten en ramen te controleren. Ik heb zelfs tralies voor mijn ramen laten maken!’ De angst in haar stem sloeg om in woede. Haar lijf verkrampde en haar kaken verstrakten. ‘Ik wil hem doodmaken. Hij heeft me mijn leven afgenomen en nu wil ik hetzelfde bij hem doen.’

‘Hij is niet opgepakt, hè?’

‘Nee. Hij droeg een bivakmuts, dus ik kon hem niet identificeren. En alles speelde zich ook in het donker af. Ik heb geprobeerd die muts van zijn kop te trekken, maar hij was zo

sterk. Ik maakte geen enkele kans. Hij sloeg me zo hard dat mijn oogkas brak.'

Karin zocht opnieuw oogcontact met de vrouw, maar ze had het niet door. Ze staaarde voor zich uit terwijl ze haar verhaal vervolgde.

'Bij iedere vreemde man die naar me kijkt, denk ik dat hij het is. Dan wil ik zijn ogen uitkrabben. Elke vreemde stem lijkt op die van hem. Ik ben bang dat hij me in de gaten houdt, me achtervolgt, weer terugkomt. Ik verdenk zelfs collega's op mijn werk. Ik ben er pas een aangevlogen omdat hij bij het kopieerapparaat ineens achter me stond. Dat trek ik gewoon niet.'

'Je baas en die collega hebben beloofd er geen werk van te maken als je hulp zou zoeken, hè?'

De vrouw knikte. 'Ja, dat is best tof van ze. Elke keer als zoiets gebeurt, besef ik wel dat het geen normale reactie is, maar ik heb het niet onder controle; het gebeurt gewoon. Ik krijg een waas voor mijn ogen en ben helemaal van de wereld. Vaak kan ik me niet eens herinneren wat ik precies heb gezegd of gedaan. Soms ben ik bang dat ik gek ben geworden. Dat die klap op mijn kop een permanente verstoring in mijn hersenpan heeft veroorzaakt.'

'Heb je laten onderzoeken of er blijvende schade is?'

'Ik heb een hersenscan gehad, maar daar is niks uitgekomen. Nu ben ik bang dat die artsen iets over het hoofd hebben gezien.'

'Je bent niet gek, Daniëlle.'

'Hoe weet u dat nou? U hebt me amper vijf minuten gesproken.'

'De reacties die je hebt, zijn heel normaal na de traumatische ervaring die je hebt gehad. Het zou pas raar zijn als je er helemaal niets aan over had gehouden en weer gewoon was doorgegaan met je leven.'

'Dus ik ben niet gek?'

'Absoluut niet.'

'Ik ben zo blij dat u dat zegt.' Ze begon weer te huilen.

‘En ik ga je helpen om je leven weer op de rails te krijgen.’

‘Is dat dan mogelijk?’

‘Ja, dat is mogelijk. Ik zeg niet dat het makkelijk is, je zult er zelf ook hard voor moeten werken, maar ik weet zeker dat jij en ik het samen weer leefbaar krijgen voor je.’

‘Maar hoe dan?’

‘Heb je weleens van EMDR gehoord?’

‘Nee.’

‘EMDR staat voor Eye Movement Desensitization and Reprocessing. Dat klinkt heel ingewikkeld, maar het is niets anders dan een therapievorm die helpt om je als het ware te herprogrammeren. Het is een manier om negatieve gevoelens die gekoppeld zijn aan nare herinneringen en gebeurtenissen te neutraliseren, waardoor terugdenken aan de gebeurtenis steeds makkelijker wordt en je die uiteindelijk een plek kunt geven in je leven. We kunnen de gebeurtenis zelf niet wegpoetsen of ongedaan maken, maar we kunnen er met deze therapie wel voor zorgen dat die je leven niet meer in die hevige mate verstoort. Ik denk dat dit heel goed voor jou zou kunnen werken.’

‘Dan wil ik het wel proberen. Ik wil mijn leven terug.’

‘Oké, laten we dan maar meteen beginnen. Ik wil je vragen om terug te denken aan het moment dat je wakker werd en die inbreker ineens in je kamer stond. Terwijl je daaraan denkt, wil ik dat je met je ogen mijn wijs- en middelvinger volgt, die ik heel snel heen en weer ga bewegen voor je gezicht.’

Daniëlle knikte zenuwachtig en greep de armleuningen van de stoel vast waar ze op zat.

‘Ga maar terug in je herinnering en vertel me wat je ziet. Vergeet niet mijn vingers te blijven volgen, wat er ook gebeurt.’

2

Het licht van straatlantaarns reflecteerde op de witte laag sneeuw en hulde de straat in een spookachtige gloed. In het aangrenzende park liep een man met een lange jas en een hoed. Zijn hond plaste tegen de lantaarnpaal die al weken kapot was.

Karin stuurde haar auto naar de lege parkeerplaats voor het huis van haar ouders. Het asfalt was glad van de platgereden sneeuw en de banden verloren kort hun grip voordat de auto tot stilstand kwam. Ze zette de motor uit en schakelde naar de eerste versnelling. Geen handrem. Ze zag ertegen op om de warme auto te verlaten. Niet omdat ze de kou buiten vreesde, maar omdat ze nerveus was voor wat ging komen. Haar moeder had raar geklonken aan de telefoon toen ze Karin vroeg om vanavond nog even langs te komen.

‘Kan dat niet een andere keer, mam? Sam ligt eindelijk in bed en ik zit net met een wijntje op de bank.’

‘Wijn kun je hier ook krijgen.’

‘Het was een lange dag, mam, morgen moet ik weer vroeg op en waar haal ik in godsnaam ad hoc een oppas vandaan?’

‘Zet een babyfoon neer bij Hinke, dat vindt ze vast niet erg.’

Haar moeder doelde op haar buurvrouw en goede vriendin Hinke van der Veen, die wel vaker een avondje op Sam paste. Hij was net als zijzelf dol op de vrolijke doktersassistente wier lange blonde haren bijna tot haar middel reikten.

‘Maar...’

‘Tot zo, Karin, fijn dat je komt.’ De verbinding werd verbroken.

Normaal gesproken had Karin geen moeite met de doortas-

tendheid van haar moeder. Sterker nog, ze was er trots op dat ze die van haar had geërfd. Maar vanavond was ze moe, wilde ze een beetje netflixen met een wijntje en een borrelnootje en zeker de kou niet meer in. Maar na de eerste ergernissen, kwam de ongerustheid. Haar moeder had aangeslagen geklonken en het was onmogelijk om het trillen van haar stem niet op te merken. Er was duidelijk iets aan de hand wat niet over de telefoon besproken kon worden. Ze had zich de hele weg hier-naartoe suf gepiekerd en het ene na het andere rampscenario de revue laten passeren. Uiteindelijk was ze blijven steken bij verwoestende ziektes als kanker en alzheimer. Haar moeder of haar vader was ernstig ziek, dat kon niet anders.

Karin staarde naar het huis van haar ouders. Het beige rol-gordijn dat al voor het keukenraam hing toen ze nog thuis woonde, werd een stukje opzijgeschoven. Ze ving een glimp op van het bleke gezicht van haar moeder. Ze was gezien. Het onvermijdelijke kon niet langer uitgesteld worden, de voor-deur ging al open. Hand in hand stonden haar ouders haar op te wachten. Hun gezichten ernstig en grauw in het licht van de hal. Karins hart sloeg een slag over.

‘Wie is het, jij of papa? Is het kanker?’

Haar moeder liet haar vaders hand los en trok haar zachtjes naar binnen. ‘Niet aan de deur.’

Karin stapte naar binnen en liep achter haar ouders aan naar de woonkamer.

‘Kom op, wat is het? Borstkanker? Prostaat-kanker? Toch geen darmkanker, hè? Kom op, pap, je weet als arts inmiddels toch wel hoe je een slechtnieuwsgesprek moet voeren?’

‘Dat is het niet. Met ons is niets aan de hand.’

‘Wat is het dan? Jullie kijken of er iemand dood is.’

‘Ga even zitten, dan schenk ik eerst iets in.’ Haar moeder verdween naar de keuken en haar vader volgde gedwee. Het viel Karin op hoe krom hij liep, alsof hij een enorme last met zich meedroeg. Het was gekmakend dat ze niet gewoon vertelden wat er aan de hand was. Ongeduldig wachtte ze tot de wijn en

de toastjes met brie op tafel stonden en haar ouders tegenover haar plaats hadden genomen in hun relaxfauteuils. Het afgeleefde bruine leer kraakte onder hun gewicht.

‘We weten niet zo goed hoe we je dit moeten vertellen, Karin...’

‘Nou, gewoon bij het begin beginnen zou ik zeggen?’ Ze forceerde een lach en pakte haar wijnglas.

‘Je bent geadopteerd.’

Karins arm bevroor in de lucht. Het volle glas wijn viel uit haar hand en sloeg kapot op de glazen salontafel. Scherven spatten alle kanten op, maar daar merkte Karin niks van. Verbijsterd keek ze haar ouders aan.

‘Wat? Wat zeg je?’ wist ze na enige tijd uit te brengen. ‘Mam?’

‘Wij zijn niet je echte ouders.’

‘Als dit een grap is, dan is het wel een heel slechte.’

‘Nee, het is geen grap,’ verzuchtte haar vader. ‘Echt niet.’

‘Maar... hoezo? Dat, dat slaat helemaal nergens op. Dat kan helemaal niet.’ Karin sprong op en rende naar het dressoir. Ze pakte haar babyalbum eruit en sloeg het open. ‘Hier, kijk dan. Dat ben ik met jou, mam. Hooguit een paar weken oud. Kijk eens hoe klein ik ben.’

‘Ja, dat klopt, dat ben jij. Maar...’

‘Heb je je nooit afgevraagd waarom je geen broertje of zusje hebt?’ vroeg haar vader.

‘Nee, daar is toch niks raars aan? Er zijn wel meer gezinnen met één kind. Ik ben zelf een ouder met één kind.’

‘Je vader en ik konden geen kinderen krijgen.’

‘Maar ik heb jouw haarkleur en ogen en papa’s neus.’

‘Karin! Lieve schat, luister!’ Haar moeder barstte in huilen uit.

Karin keek haar geschrokken aan. ‘Jullie menen het echt,’ fluisterde ze.

Haar vader liep naar haar toe en pakte haar beide handen vast. Zijn ogen waren vochtig. ‘Kom, laten we even gaan zitten.’

Alle energie vloeide uit haar lijf, samen met alles waar ze ooit in geloofd had.

‘We hebben bij je adoptie een geheimhoudingsverklaring moeten tekenen. Wij hebben ons daar altijd aan gehouden, hoe moeilijk we dat ook vonden. De andere partij heeft door omstandigheden het zwijgen echter verbroken en is op zoek gegaan naar jou. We werden twee dagen geleden gebeld door je broer.’

‘Mijn broer? Heb ik een broer?’

‘Jullie vader is ernstig ziek en wil je graag zien voordat hij sterft.’

‘We hebben besloten de keus aan jou te laten.’

‘Wauw. O, wauw. Ik weet even niet wat ik moet zeggen.’ Ze stond op. Haar benen trilden. ‘Alles waarin ik geloofde... is gelogen?’

‘Aan onze liefde voor jou is niets gelogen. We hebben je altijd beschouwd als ons eigen kind en je ook op die manier behandeld. In die zin verandert er niets.’

‘Hoezo? Alles verandert. Heel mijn leven staat op z’n kop, althans zo voelt het.’

‘We begrijpen dat je tijd nodig hebt om dit te verwerken... Die tijd moet je ook nemen en wij zullen er alles aan doen om je daarbij te ondersteunen.’

‘Sorry hoor, maar dit soort gesprekken voer ik dagelijks met mijn getraumatiseerde cliënten en ik heb echt wel meer dan een beetje tijd nodig. Vijfendertig jaar lang heb ik gedacht dat jullie mijn ouders waren en ik had geen enkele reden om daaraan te twijfelen, en nu blijkt dat ineens... een fabeltje te zijn geweest.’

Haar moeder, als ze haar nog zo zou kunnen noemen, liep naar haar toe en probeerde een hand op haar schouder te leggen. Ze wist niet of ze hem van zich af wilde schudden of juist niet. Daarom bleef ze maar stokstijf staan. Haar nagels maakten pijnlijke afdrukken in de palm van haar handen.

‘Het spijt ons, lieverd.’

‘Ik dacht echt dat een van jullie kanker of een andere rotziekte had. Ik ben opgelucht dat dat niet zo is, maar dit... alle Jezus... dit maakt me ook niet bepaald gelukkig.’

Ze liet een korte stilte vallen en koos toen haar woorden zorgvuldig. Uiterst kalm zei ze: ‘Ik denk dat het beter is als ik nu naar huis ga. Ik ben te emotioneel om dit gesprek te voeren. Ik moet hier eerst in volledige rust over nadenken.’

‘Dat begrijpen we. Realiseer je wel dat je biologische vader niet lang meer te leven heeft. Als je hem nog wilt zien, dan kun je daar niet te lang mee wachten. Hij verblijft in een ziekenhuis in Ottawa.’

‘Ottawa? Was hij daar op vakantie toen hij ziek werd?’

‘Je vader is Canadees. Je broer ook.’

‘Serieus? Canadees? Is er nog meer dat jullie niet hebben verteld?’

Haar vader wilde iets zeggen, maar ze legde hem het zwijgen op. ‘Nee, laat maar, ik geloof dat ik even niet meer informatie aankan. Ik moet dit eerst laten bezinken. Ik neem wel contact op met jullie als ik er klaar voor ben.’

Ze gaf de mensen die ze altijd als haar ouders had beschouwd een vluchtige kus en rende met een betraand gezicht naar de voordeur van het huis dat tot die avond altijd haar veilige basis was geweest. De plek waar ze was opgegroeid, met vriendjes en vriendinnetjes had gespeeld, liefdesverdriet had gehad, haar eigen identiteit had ontwikkeld.

Maar niets was meer zoals het ooit was geweest.

3

Een week eerder, 3 januari

Het klittenband maakte een scheurend geluid toen Hailey Clark de bloeddrukband verwijderde bij de hoogzwangere vrouw in het bed. ‘Keurig, tachtig over honderdtwintig,’ sprak ze in Engels met een Frans accent dat ze had overgehouden aan haar tijd in Quebec. Ze noteerde de waardes in de status van de patiënte die aan het voeteneind van het bed hing. ‘Kan ik verder nog iets voor u doen?’

‘Hebt u een pilletje tegen de verveling?’

‘Helaas. Daar is nog geen medicijn voor uitgevonden.’

‘Het duurt allemaal zo lang. Ik ben dat liggen zo zat.’

‘Nog even volhouden. Als de baby geboren is, zult u af en toe terugverlangen naar deze rustige momenten.’

Hailey klopte de vrouw bemoedigend op haar schouder en verliet de kamer. Het viel haar steeds zwaarder om te werken met zwangere vrouwen. Soms verloor ze haar geduld met de klagers die de hele dag lagen te kreunen en steunen. Alsof zwangerschap een ziekte was. Vermoeid masseerde ze haar slapen om de opkomende hoofdpijn tegen te gaan. Haar dienst op de kraamafdeling van het General Hospital in Ottawa zat er eigenlijk drie uur geleden al op, maar het afdelingshoofd had haar gesmeekt een paar uur langer door te werken toen een collega met spoed naar huis moest voor een onverwachts sterfgeval in de familie. Sputterend had ze ingestemd. Door ziekteverzuim en personeelstekort begon overwerk meer regel dan uitzondering te worden.

Op de grote klok die in de gang hing, zag ze dat het tegen zessen liep. Ze liep naar haar locker, schopte haar witte klompen uit en verwisselde haar ziekenhuiskleren voor een spijkerbroek en een crèmekleurige dikke trui. Jonas zou wel bezig zijn met de afhandeling van patiëntenmail en het bekijken van uitslagen. Misschien kon ze hem overhalen om vandaag iets eerder te stoppen en met haar uit eten te gaan. Hij had zich vandaag alleen tijdens de patiëntenbespreking even op de afdeling vertoond. Het visitelopen had hij net als vorige week overgelaten aan de zaalarts. Op vrijdag begon zijn poli altijd om tien uur en hem kennende was hij voor die tijd nog even langsgesgaan bij zijn vader op de longafdeling.

Sinds de diagnose eindstadium longkanker was geconstateerd, bracht Jonas elke vrije minuut bij zijn vader door. Het was Hailey niet ontgaan hoe zwaar het hem viel en hoe zorgelijk zijn gezicht ook vandaag weer stond toen hij haar in het voorbijgaan even kort in haar hand had geknepen. Ze snapte heel goed dat zijn aandacht nu naar zijn vader uitging, maar het viel haar zelf ook zwaar. Het was alweer weken geleden dat ze echt een hele avond en nacht met zijn tweeën hadden doorgebracht, en ze miste hem.

Vanaf het moment dat ze Jonas ontmoet had, ruim een jaar geleden, had ze geweten dat hij voor haar de ware was. In eerste instantie had hij terughoudend op haar geflirt gereageerd, maar ze had niet opgegeven en uiteindelijk was hij gezwicht.

‘Het is tegen mijn principes om met een collega te daten,’ had hij tussen hun eerste zoenen in de parkeergarage door gemompeld.

‘Soms, heel soms moet je je principes overboord gooien,’ had ze gefluisterd terwijl haar lippen zachtjes zijn wang streelden tot ze zijn mond weer hadden gevonden.

‘Is uw nachtdienst al voorbij, zuster?’ had hij plagend gevraagd.

‘Ik wil best een paar uur overwerken, dokter.’

Toen had hij haar meegenomen naar zijn huis.

De volgende ochtend had ze tien gemiste oproepen van haar bezorgde zus Dawn, met wie ze een huis deelde in Ottawa, vlak bij het ziekenhuis. De berichten die Dawn had ingesproken werden steeds korter en dringender. Het laatste was: 'Je hebt nog een halfuur voordat ik een auto stuur om je te zoeken.' Net op tijd had ze kunnen voorkomen dat haar zus haar dreigement ook daadwerkelijk uitvoerde.

Hailey glimlachte bij de gedachte aan haar eerste nacht met Jonas. Het werd tijd dat ze hem uit zijn spreekkamer plukte voor wat ouderwets vertier. Ze sprayde wat deodorant onder haar oksels, pakte haar tas en sloot haar locker. Toen ze naar de klapdeuren liep om de afdeling te verlaten, kwam de collega die haar dienst had overgenomen aanrennen.

'Hailey, sorry, maar ik zit met een probleempje. Het infuus van mevrouw Chan is eruit en het lukt me niet om een nieuwe te geven. Zou jij het alsjeblieft willen doen? Bij jou is het altijd meteen raak.'

Hailey zuchtte en liep met haar mee terug naar de patiëntenzaal.

'Sorry, ik weet dat je er al een lange dag op hebt zitten, maar je bent gewoon de beste prikker die we hebben.'

De lift zoefde soepel van de kraamafdeling naar de begane grond, waar de poliklinieken zich bevonden. Meteen toen de deuren opengingen, stak Hailey haar neus naar buiten om te ontsnappen aan de walgelijke mix van verschaalde sigaretten, oud zweet en restjes parfum die in de lift hing. Ze groette de gynaecoloog met wie Jonas de maatschap deelde, sloeg de gang in naar zijn kamer en hield toen abrupt halt.

Jonas stond voor zijn kamer en had de handen vast van Katy Tremblay. De getrouwde handen van Katy Tremblay. Met open mond sloeg Hailey het tafereel gade. De twee gingen zo in elkaar op dat ze niet eens in de gaten hadden dat ze werden geobserveerd.

'Stoor ik?' Haar stem schalde luid door de verder lege gang.

Als door een wesp gestoken trok Jonas zijn handen los.

‘Hailey. *Hi*. Wat doe jij nog zo laat in het ziekenhuis? Liep je dienst niet om drie uur af?’

‘Ik moest weer eens overwerken,’ antwoordde ze, terwijl ze op hen afliep, ‘en wilde je verrassen met een etentje. Maar ik zie dat je andere plannen hebt?’

Katy deed een stap achteruit toen Hailey haar kant opkeek. ‘Het is niet wat je denkt, Hailey. Gewoon twee oude vrienden onder elkaar.’

‘Natuurlijk. Wat zou het anders zijn?’ zei ze. ‘Toch, Jonas?’

‘Wat Katy zegt. Twee oude vrienden die elkaar toevallig tegenkwamen.’

‘Nou, dat is leuk voor jullie. Toevallig. Kunnen jullie mooi herinneringen ophalen aan die goeie ouwe tijd.’

Jonas en Katy deden er het zwijgen toe.

‘Niet?’

Katy bestudeerde intensief de punten van haar schoenen, terwijl Jonas leek te overwegen wat het beste antwoord was. ‘Inderdaad, niets meer en niets minder,’ zei hij uiteindelijk.

‘Toen jullie verkering hadden.’

‘Hailey, dat was jaren geleden,’ verzuchtte Jonas. ‘Een blauwe maandag op *high school*.’

‘Ik hou van mijn man, Hailey, mocht je daaraan twijfelen. Jonas en ik passen niet bij elkaar. Daar zijn we al heel lang geleden achter gekomen.’

Hailey keek weg. ‘Nou, jullie handen passen kennelijk nog wel heel goed bij elkaar.’

Geen van tweeën reageerde hierop en een tijdje zei niemand wat.

‘Nou, dan ga ik maar,’ verbrak Katy uiteindelijk de stilte. ‘Dag Jonas.’ Ze boog haar hoofd en draaide zich om.

‘Ja, dag. Doe de groeten aan je *mán* en kinderen, hè?’ kon Hailey niet nalaten te zeggen.

Toen Katy uit het zicht was, trok Jonas Hailey naar zich toe en gaf haar een kus op haar voorhoofd. Ze weerde hem af.

‘Toe nou schatje, er is echt niets aan de hand. Katy had het even moeilijk en ik heb geprobeerd haar te troosten.’ Het was duidelijk dat hij zich heel ongemakkelijk voelde.

‘Is dat niet de taak van haar man?’

‘Soms is het juist fijn om met iemand te praten die meer op afstand staat.’

‘Het zag er niet bepaald afstandelijk uit.’

‘Dat zit echt in je hoofd, schatje. Er is maar één vrouw die dichtbij mag komen en die staat nu voor me.’ Hij deed een nieuwe poging om haar te kussen. Deze keer stond ze het toe.

‘Waar had Katy het dan zo moeilijk mee?’

‘Je weet dat ik mijn beroepsgeheim heel serieus neem. Dingen die me in vertrouwen worden verteld, zal ik nooit met derden delen. Kom.’ Hij trok haar mee zijn spreekkamer in en hing zijn witte jas aan het haakje naast de deur. ‘Ik sluit mijn computer af, ga nog even naar de wc en dan gaan we eens even flink uit eten. Jij en ik.’

‘Ben je al bij je vader geweest?’

‘Ja, vanmiddag. Ik heb naast zijn bed geluncht.’

‘Hoe was het met hem?’

‘Hij krijgt het steeds benauwder. Ik verwacht dat hij het niet lang meer volhoudt.’

‘Wat wil dat zeggen?’

‘Ik denk dat we praten over hooguit nog enkele weken. Hij begint het op te geven en als het koppie niet meer meewerkt, dan gaat het vaak hard.’

‘Kan hij zich er een beetje bij neerleggen?’

‘Moeilijk. Maar ik zie wel meer berusting bij hem dan een week geleden. We praten veel en dat is heel verhelderend. Ik heb het gevoel dat ik hem nu pas echt leer kennen.’

‘Waar praten jullie over, of valt dat ook onder je beroepsgeheim?’

Jonas verstarde.

‘Sorry, dat was ongepast.’

Hij knikte kort, aarzelde even, maar antwoordde toen toch.

‘Over vroeger, mijn moeder. Over die vreselijke dag dat ze doodging. En over...’

Hij maakte zijn zin niet af en staarde voor zich uit. De stilte leek een eeuwigheid te duren.

‘Over wat?’ vroeg Hailey.

Niets.

‘Jonas, over wat?’

‘Niet wat. Wie.’

‘Over wie dan?’

‘Over... over mijn zus.’

‘Je zus? Welke zus?’

‘De enige zus die ik ooit heb gehad.’

‘Maar... ik snap het niet. Die is toch dood? Samen met je moeder gestorven in het kraambed?’

‘Ja, dat heb ik altijd gedacht, maar dat blijkt toch net even anders te liggen. Mijn vader heeft, zo is mij nu duidelijk geworden, haar als baby ter adoptie aangeboden.’

‘Waarom?’

‘Kennelijk zag hij het niet zitten om naast zijn werk ook nog twee kinderen in zijn eentje op te voeden.’

‘En jij mocht blijven.’

‘Yep, lucky me.’

‘Hoe lang weet je dit al?’

‘Een paar dagen.’

‘Waarom heb je me dan niks verteld?’

‘Weet ik niet. Ik denk dat ik wat tijd nodig had om het tot me door te laten dringen.’

‘En nu?’

‘Hij wil haar zien.’

‘Serieus? Na al die jaren? En jij, wil jij haar ook ontmoeten?’

‘Ja, eigenlijk wel. Ik heb altijd al een zus willen hebben.’

‘Weet hij waar ze is?’

‘In Nederland. Hij heeft me het telefoonnummer gegeven van haar adoptieouders.’

‘Heb je al gebeld?’

‘Nee. Maar dat ga ik wel doen. Ik mag de laatste wens van een stervende man niet negeren.’ Jonas’ computer stopte met zoemen.

‘Heeft hij je iets verteld over je zus?’

‘Ik weet dat ze vijfendertig jaar oud is en Karin heet. Dat is alles.’

‘Dat is me wat je noemt een familiegeheim.’

Jonas keek haar aan en forceerde een glimlach. ‘Zullen we het hier een andere keer over hebben? Vanavond wil ik alleen maar praten over ons.’

‘Goh, toevallig, dat was exact wat ik ook in mijn hoofd had.’ Ze glimlachte. ‘We hebben heel wat te bespreken.’

‘Ik ga gauw nog even naar de wc, dan kun jij alvast bedenken waar je wilt gaan eten.’

Hailey keek Jonas na toen hij de kamer uit liep. De afgelopen weken was het gesleep met zijn rechterbeen erger geworden. Ze liep naar het raam en staaarde naar buiten. Op de parkeerplaats krioelde het van de mensen en wegrijdende auto’s. Haar oog viel op Katy Tremblay, die het parkeerterrein op kwam lopen, op zoek naar haar auto. Katy Tremblay, die zojuist een onderonsje had gehad met Jonas. En Jonas kon wel beweren dat er niets aan de hand was, maar zo had het er niet uitgezien. Wat moest Katy van Jonas? Ze was getrouwd!

Hailey hoorde Jonas weer binnenkomen en draaide zich langzaam om.

‘En, welk restaurant wordt het?’ Hij keek haar aan met die mooie blauwe ogen van hem.

‘Ik kan niet kiezen, beslis jij maar.’ Ze liep langs hem heen de kamer uit.

‘Zal ik doen,’ mompelde hij terwijl hij zijn kamer afsloot.